

elimineringen af landets masseødelæggelsesvåben, således som man var forpligtet til i medfør af våbenhvileaftalerne efter Golfkrigen. I stedet har man valgt at optrappe konflikten med det internationale samfund.

Det har ikke skortet på forsøg på at løse problemet gennem forhandling. I de seneste år har FN's generalsekretær, Kofi Annan, gjort en meget ihærdig indsats for at overtale det irakiske regime til at lade våbeninspektørerne løse deres opgave.

Disse anstrengelser har jo desværre været frugtesløse. Irak har stedse modsat sig at give uhindret og ubetinget adgang for våbeninspektørerne. Kun efter at irakerne gennem de seneste måneder er blevet udsat for et voldsomt internationalt pres med USA i spidsen, har Irak signaleret vilje til at modtage våbeninspektørerne uden betingelser.

Kl. 10.20

Jeg vil gerne advare imod at undervurdere den potentielle trussel, som det irakiske regime faktisk udgør. Både den amerikanske og den britiske regering har for nylig fremlagt rapporter, der dokumenterer, at Irak har fortsat udviklingen af masseødelæggelsesvåben på trods af FN's resolutioner og restriktioner. Landet er i besiddelse af kemiske og af biologiske våben samt missiler med længere rækkevidde end den af FN tilladte grænse på 150 km.

Såfremt der ikke gribes ind, vil landet formentlig oven i købet have udviklet sit eget atomvåben i løbet af dette årti. Og hvad værre er, hvis Irak får fingre i beriget uran eller plutonium, vil landet formentlig kunne have en atom-bombe inden for et års tid.

Der er med andre ord næppe tvivl om, at Irak har kapaciteten til at true den internationale fred og sikkerhed, og Saddam Hussein har med sine krige mod Iran og sin egen kurdiske og shiamuslimske befolkning til overflod demonstreret, at han også har viljen til at bruge den.

Efter omfattende forhandlinger mellem medlemmerne vedtog FN's Sikkerhedsråd den 8. november en ny resolution 1441, der skærper kravene til Irak og styrker og præciserer mandatet for våbeninspektørerne. Regeringen hilser den enstemmige vedtagelse af den nye resolution velkommen. Det er et vigtigt signal, at det internationale samfund har kunnet tale med én stemme i denne sag omfattende Norge og Syrien og de faste medlemmer.

Hovedmålsætningen for Sikkerhedsrådet har fra starten været afvæbning af Irak. Resolutio-

nen kræver ubetinget fri og uhindret adgang til alle installationer og områder i Irak for våbeninspektørerne, herunder også de præsidentielle områder, som jo er ganske store.

Som statsministeren nævnte, pålægger resolutionen Irak inden for 7 dage at bekræfte sin vilje til at samarbejde om resolutionens gennemførelse. Efter 30 dage skal Irak fremlægge en fuldstændig rapport over landets masseødelæggelsesvåbenprogram, og inden for 45 dage skal våbeninspektionen genoptages. 60 dage herefter skal våbeninspektørernes første rapport foreligge.

I går har vi jo så fået et 9 sider langt brev fra Iraks udenrigsminister til FN's generalsekretær, der tilsyneladende accepterer resolution 1441 og siger, at man vil invitere våbeninspektørerne ind og følge 1441.

Selv om brevet langtfra er klart og utvetydigt rummer en masse andre udfald, vil Sikkerhedsrådet næppe samles igen for at drøfte dette brev. Det ventes i stedet, at fortroppen for våbeninspektørerne tager brevet på ordet og under ledelse af Hans Blix tager til Bagdad på mandag den 18. november.

Ud over spørgsmålet om den fri og uhindrede adgang for våbeninspektørerne er det særlig spørgsmålet om magtanvendelse, der har været debatteret i Sikkerhedsrådet, og det er det, der har taget tid. Derfor er det vigtigt at være opmærksom på, at den nye resolution opretholder presset på Irak, men ikke etablerer nogen automatik med hensyn til anvendelse af magt i tilfælde af, at Irak ikke efterlever resolutionen.

I tilfælde af brud på resolutionens bestemmelser, hvis det skulle ske, skal Sikkerhedsrådet træde sammen for bl.a. i lyset af overtrædelsens karakter og omfang at træffe de herefter nødvendige foranstaltninger.

Regeringen finder det væsentligt, at Sikkerhedsrådet på denne måde er sikret den fortsatte kontrol med situationen. Der skal imidlertid ikke herske tvivl om, at dette er Saddam Husseins absolut sidste chance. Krænker han resolutionen, må han tage konsekvenserne.

Den tid, det har taget Sikkerhedsrådet at nå til enighed, har været vel anvendt. Der foreligger således nu helt klare retningslinjer for våbeninspektørerne og for Iraks forpligtelser. Det har også samtidig skabt afklaring af FN's og det internationale samfunds forpligtelser, hvis Irak igen afviser at samarbejde.

Det er meget positivt, at den arabiske liga på sit møde sidste weekend i Kairo klart har støttet